

Tid, jeg har staaet som Leder af Arbejdsanvisningen her i Landet, at Arbejderne hellere vil have Arbejde end Arbejdsløshedsunderstøttelse, men man kan ikke forlange, at de skal være saa interesserede i at tage Arbejde, at de foretrækker et Arbejde, som stiller dem daarligere, end de vilde blive stillet, hvis de tog Understøttelsen.

Jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i at finde en Ordning, hvorved saavel den paagældende Arbejder som Arbejdsløshedskassen kan være interesserede i, at en Arbejder tager Arbejde, naar det da er paa de sædvanlige Arbejdsbetingelser, at finde en Ordning, hvorved de vedkommende Arbejdere er interesserede i at faa Arbejde saaledes, at de maa sige, at de baade af økonomiske Grunde, og fordi det er bedre at have noget at bestille end at gaa og drive, vilde tage det tilbudte Arbejde til Trods for, at de baade skal tage det udenfor deres Fag og udenfor den Arbejdsplads, hvor de plejer at have Arbejde. Jeg ved godt, at det er en overordentlig vanskelig Opgave at komme ind paa at yde Understøttelse som et Slags Tillæg til Arbejdsfortjenesten, og at dette i og for sig er betænkeligt, men paa den anden Side er det ogsaa overordentlig betænkeligt at have en Ordning, hvorefter de paagældende næsten ikke vil kunne være tjente med at tage Arbejde, saa snart der er Tale om Arbejde andetsteds end der, hvor de bor. Jeg henstiller særlig dette Spørgsmaal til Overvejelse i det Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat, sammen med den højtærede Minister, som jeg er sikker paa er interesseret i ogsaa i saa Henseende at finde en saa tilfredsstillende Løsning som muligt.

I Forbindelse med denne Sag vil jeg nævne et Forhold, om hvilket jeg erkender, at det vistnok vanskeligt lader sig gøre at træffe Bestemmelser i Loven, men som jeg alligevel vil benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, nemlig Spørgsmaalet om Benyttelsen af den offentlige Arbejdsanvisning ved Antagelse af Arbejdere, baade ved saadanne specielle Tilfælde, som der her kan være Tale om, hvor man skal have Skovning og andet Arbejde sat i Gang af Hensyn til Arbejdsløsheden, og naar der i al Almindelighed er Tale om at tage Arbejdere. Jeg tør ikke insistere paa, at man skulde gaa saa vidt her, som der har været Tale om i Tyskland, hvor man ligefrem ved Lov vil forbyde at antage Arbejdere uden ved Hjælp af den offentlige Arbejdsanvisning, men det vilde være

i høj Grad ønskeligt, om Arbejdsgiverne havde saa megen Samfundsinteresse og saa megen Samfundsforstaaelse, at de erkendte, at det er en Fejl at antage en Arbejder, hvem han saa er, der byder sig selv til, og at de altid ved en saadan Lejlighed bør svare, at „det kan godt være, vi har Brug for nogen, men vi tager ingen, der kommer selv og spørger, vi gaar altid til den offentlige Arbejdsanvisning“. Det er i sig selv sørgeligt — og det er en Erfaring, man kan gøre ogsaa under almindelige Forhold —, at unge, ledige Arbejdere, som der ikke vilde være noget som helst til Hinder for at sætte i Arbejde andetsteds, antages til Arbejde, medens gifte, bøsatte Arbejdere gaar arbejdsløse i den samme By. Jeg vilde ikke have mindste Samvittighed af at sige til saadanne unge, ugifte Personer i København: Hvis I ikke vil tage Arbejde i Odense, Aalborg eller Aarhus, eller hvor det nu maa være, faar I ingen Understøttelse, for I kan akkurat lige saa godt leje jer et Værelse og komme i Pension der som i København. Vi har gifte Arbejdere gaaende, som lever paa Arbejdsløshedskassernes og til Dels paa det offentlige Bekostning, skønt de gerne vil have Arbejde, men de er saaledes situerede, at de ikke kan tage Arbejde andetsteds. Det er en Fejl, der skyldes Mangel paa Forstaaelse hos de paagældende Arbejdsgivere, at de nogen Sinde indlader sig paa at antage Arbejdere, der ikke er dem anviste af Arbejdsanvisningskontoret, thi dette har langt bedre Betingelser end Arbejdsgiverne for at dele Sol og Vind lige og ligeledes bedre Betingelser for under ekstraordinære Forhold, naar Arbejdsgiverne benytter Kontoret i alle Tilfælde, at faa Folk sendt til Arbejde andetsteds. Skønt jeg erkender, at det er noget, der vanskeligt kan sættes ind i denne Lov, har jeg ikke kunnet undlade ved den Lejlighed at gøre opmærksom paa, at de vil kunne hjælpe i overordentlig høj Grad, hvis Arbejdsgiverne forstod, at navnlig under Forhold som de nuværende bør de ikke antage en eneste Arbejder uden gennem den offentlige Arbejdsanvisning.

Som jeg sagde før, skal jeg ikke komme ind paa de enkelte Bestemmelser, som der maaske kunde være Grund til at give den anden Affattelse end Lovforslagets. Det er klart, at naar der f. Eks. i § 7 staaar, at der skal ydes Huslejhjælp paa indtil 35 Kr., er det Meningen, at ingen skal kunne faa større Huslejhjælp end den Sum, de selv betaler i Husleje. Naar en